

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5314/20
30.6.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Драгане Миросављевић, председника већа, Ирене Трифуновић Радуловић и Јасне Беловић, чланова већа, у парници тужиоца АА, ..., општина ..., чији је пуномоћник Мирослав Живковић, адвокат из Београда, ул. Цара Душана бр.66, против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Београд, ул.Бирчанинова бр.5, ради утврђења дискриминације, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 7359/17 од 30.05.2019. године, у седници одржаној 30.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 7359/17 од 30.05.2019. године у ставу првом и другом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 7359/17 од 30.05.2019. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужена закључком Владе Републике Србије број 401-161/2008 од 17.01.2008. године, којим су дозвољена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на просторима седам општина Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље повредила начело једнаких права и обавеза чиме је извршена дискриминација на основу места пребивалишта тужиоца, као ратниог војног резерviste са пребивалиштем на територији општине Љиг, која није наведена у Закључку. Другим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 39.500,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење до исплате. Трећим ставом изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка којим је тражио да суд обавезе тужену да тужиоцу исплати камату на износ досуђених трошкова парничног поступка у износу од 39.500,00 динара прописану Законом о затезној камати и то почев од дана пресуђења па до наступања услова за извршење.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу побијајући пресуду у усвајајућем делу из свих законских разлога.

Испитујући ожалбену пресуду у смислу члана 386 ЗПП („Службени гласник РС” број 72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да жалба тужене није основана.

У поступку пред првостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2-3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, а неосновано се жалбом тужене указује на повреду поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, будући да је изрека пресуде у ожалбеном делу разумљива, не противречи сама себи, као ни датим разлозима и стању списа, одлука садржи јасне разлоге о свим битним чињеницама, па се законитост и правилност пресуде може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био на одслужењу редовног војног рока у Војсци Савезне Републике Југославије у временском периоду од 24. јуна 1998. године до 10.12.1998. године у ВП ... КО ..., а у временском периоду од 11.12.1998. године до 24.06.1999. године у ВП, док је у периоду од 25 и 26. јуна 1999. године учествовао у рату као војни резервиста, а потом је учествовао на војној вежби све до јула 1999. године. Споразумом од 11.01.2008. године закљученим између Владе Републике Србије и Штрајкачког одбора ратних војних резервиста из неразвијених општина Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађе, Дољевац и Прокупље Влада Републике Србије обавезала се да на име новчане помоћи неразвијеним општинама исплати новчану накнаду ратним резервистима овог штрајкачког одбора што ће се исплаћивати по одређеним критеријумима, а да ће се ратни резервисти одрећи тужбених захтева против Републике Србије за исплату новчане накнаде. Закључком Владе Републике Србије бр.401-161/2008 од 17.01.2008. године, обезбеђена су средства у поступку приватизације за исплату помоћи неразвијеним општинама. Право на добијање новчане помоћи, по том закључку, стиче сваки ратни војни резервиста из означених општина који достави правноснажну пресуду донету на основу одрицања од тужбеног захтева пред надлежним судовима против Републике Србије, ради исплате накнаде, као и писмену изјаву да нема даљих потраживања по том основу према држави.

Полазећи од изнетог првостепени суд је закључио да је тужбени захтев основан, с обзиром да је према тужиоцу који је имао пребивалиште на територији општине Љиг и војним резервистима са територије седам наведених општина различито поступљено, јер тужена имајући у виду да је тужилац учествовао у рату као припадник резервног састава војске СРЈ дана 25. јуна 1999. године и дана 26. јуна 1999. године није тужиоцу исплатила дневнице за време проведено у рату, које ратне дневнице су исплаћене резервистима и војницима из наведених општина по предметном Закључку, чиме је тужилац стављен у неједнак положај, па је позивајући се на одредбу члана 21, Устава Републике Србије, члана 14. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, те члана 1. Протокола 1 уз наведену Конвенцију, одлучио као у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

Постојање дискриминације у конкретном случају цени се на основу члана 21 Устава Републике Србије и члана 14. Европске Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, јер се односи на закључак Владе Републике Србије од 17.01.2008. године, који је донет пре ступања на снагу Закона о забрани дискриминације („Службени гласник РС” број 22/09 који је ступио на снагу 07.04.2009. године) и који се на решење конкретног случаја у материјалном смислу не може применити због забране

ретроактивности прокламоване у члану 197 Устава Републике Србије. Дискриминација јесте неоправдано чињење разлике између одређених лица по основу више критеријума, па и по основу личног својства (у члану 21 став 1 Устава набројани су само типични случајеви дискриминације). Пребивалиште, поред личног имена и држављанства представља атрибут сваке физичке личности, због чега је могућа дискриминација лица по основу пребивалишта или боравишта. Заштита од дискриминације представља право личности гарантовано Европском Конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода, као и чланом 1 Протокола 12 уз Европску конвенцију. Лица која указују да је у односу на њих извршена дискриминација дужна су да докажу да су неједнако третирана у односу на друга лица која су истој или сличној ситуацији, а супротна страна – лице на чије се дискриминаторско поступање указује, дужна је да докаже постојање објективног и оправданог разлога за различитост у поступању.

Имајући у виду цитиране одредбе, као и утврђено чињенично стање, по оцени Апелационог суда, правилан је закључак првостепеног суда да, будући да није постојало објективно прихватљиво оправдање за различито поступање тужене приликом исплате ратних дневница војним резервистима, само на основу њиховог пребивалишта, оваквим поступањем тужене јесте извршена дискриминација у односу тужиоца, као војног резервисту са пребивалиштем на територији друге општине, која није обухваћена споразумом.

Жалбеним наводима тужене да је по тужби тужиоца против тужене пред Вишим судом у Београду вођена парница П 11659/18 по истом чињеничном и правном основу и донета пресуда дана 01.08.2018. године, правилност донете из разлога правноснажно пресуђене ствари није доведена у сумњу. Наиме, увидом у списе предмета П 11659/18 утврђено је да је поступак започет подношењем тужбе ББ из ... (ЈМБГ...), дана 03.07.2018. године против тужене Републике Србије – Министарство одбране, а поводом захтева за утврђење дискриминације по основу места пребивалишта, због доношења закључка Владе тужене бр. 401-161/2008 од 17.01.2008. године. Виши суд у Београду је пресудом на основу признања П 11659/18 од 01.08.2018. године усвојио тужбени захтев тужиоца.

Имајући у виду да је у предмету П 7359/17 тужилац АА из места ..., општина ... (ЈМБГ ...) и да упоређивањем са личним подацима тужиоца у предмету П 11659/18 ББ из ... (ЈМБГ) произлази да се не ради о истом физичком лицу, те да не постоји идентитет странка, то се неосновано жалбом тужне указује да је у првостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 10 ЗПП.

Како се ни осталим жалбеним наводима тужиоца не доводи у сумњу правилност и законитост ожалбене пресуде, како у погледу одлуке о главној ствари, тако ни у погледу одлуке о трошковима поступка, који су правилно одмерени и признати туженој, то је овај суд применом члана 390 ЗПП одлучио као у првом ставу изреке ове пресуде.

Имајући у виду да тужена није успела по жалби, одбијен је њен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, па је одлучено као у ставу другом изреке пресуде.

Председник већа-судија
Драгана Миросављевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић